

Arrest

nr. 259 427 van 17 augustus 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 maart 2021, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod van 19 maart 2021.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat Mr. G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste bestreden beslissing is het resultaat van de vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die door verzoeker op 4 december 2020 werd ingediend met het oog op de gezinshereniging met zijn neef/schoonbroer. Ze luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.12.2020 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: R.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 03.10.1995

Geboorteplaats: Saka

*Identificatienummer in het Rijksregister: **

*Verblijvende te/verklaart te verblijven te: **

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

*Betrokkene vroeg op 04.12.2020 andermaal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn neef / schoonbroer S. A., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer *. Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'*

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (DL*) op naam van betrokkene,*
- 'certificat de charge de familie' dd. 18.04.2019*
- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in 2017 en 2018*
- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene in België dd 22.08.2019, 09.09.2019, 15.10.2019, 12.11.2019, 09.12.2019, 13.01.2020, 04.02.2020, 09.03.2020, 02.04.2020, 11.05.2020, 10.06.2020, 15.07.2020, 24.08.2020*

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 01.08.2019, 26.02.2020 en/of 30.06.2020, en besproken en weerlegd in de bijlagen 20 dd. 03.01.2020, 05.06.2020 en 10.11.2020. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissingen. Er kan dienstig naar verwezen worden.

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten voorgelegd: kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- Administratief attest dd. 31.12.2020 waarin de lokale autoriteiten van Saka verklaren dat betrokkene binnen het arrondissement van Saka geen inkomsten had voor zijn vertrek uit Marokko dd. 16.08.2018. Dit attest sluit niet uit dat betrokkene eventuele inkomsten had in andere steden/delen van het land. Het attest betekent evenmin automatisch dat betrokkene dan ook onvermogen en afhankelijk van de referentiepersoon was voorafgaand aan zijn aankomst in België. Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in 2017 een visum C bewam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko om in Nederland op uitnodiging van ene S. Y., op familiebezoek te gaan in Nederland en dat hij vervolgens van 01.09.2017 tot 26.09.2017 op het Schengen grondgebied verbleef. In 2018 bewam betrokkene opnieuw een visum type C vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko, met als hoofddoel toerisme. Dergelijke feiten wijzen in hoofdte van betrokkene niet op een situatie van behoefte in Marokko, noch op een afhankelijk van de referentiepersoon in België.*

- « attestations de non-imposition a la TH-TSC dd. 15 en 18 januari 2021 » en vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie ná de aankomst van betrokkene in België. Deze attesten zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Deze bijkomende en geactualiseerde documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de voorgaande bijlagen 20 dd. 03.01.2020, 05.06.2020 en 10.11.2020.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt nog steeds niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1° er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 21.02.2019 werd op 14.06.2019 werd deze aanvraag in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. De volgende drie aanvragen ingediend op 01.08.2019, 26.02.2020 en 30.06.2020, werden geweigerd op 03.01.2020, op 05.06.2020 en op 10.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.12.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. “

Met de tweede bestreden beslissing wordt aan verzoeker een inreisverbod opgelegd op de volgende gronden:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : T.

voornaam : R.

geboortedatum : 03.10.1995

geboorteplaats : Saka

nationaliteit : Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 19.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene in 2017 een visum C bekwam vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko om in Nederland op uitnodiging van ene S. Y., op familiebezoek te gaan in Nederland en dat hij vervolgens van 01.09.2017 tot 26.09.2017 op het Schengen grondgebied verbleef. In 2018 bekwam betrokkene opnieuw een visum type C vanwege de Nederlandse diplomatieke autoriteiten in Marokko, met als hoofddoel toerisme. Hij kwam op 17.08.2018 via Palma de Mallorca de Schengenzone binnen en keerde niet meer terug naar Marokko.

Betrokkene diende 5 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse schoonbroer op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 21.02.2019 werd op 14.06.2019 werd deze aanvraag in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin. De volgende drie aanvragen ingediend op 01.08.2019, 26 02.2020 en 30.06.2020, werden geweigerd op 03.01.2020, op 05.06.2020 en op 10.11.2020. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 04.12.2020 een vijfde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.2.1. Het eerste middelonderdeel is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Het luidt als volgt:

Mbt de aanvragen gezinshereniging

Verzoeker heeft voorafgaand aan de laatste aanvraag gezinshereniging op 04/12/2020 op basis van art. 47/1,2° van de Wet van 15/12/1980 nog 4 aanvragen gezinshereniging ingediend op dezelfde grond. Deze werden geweigerd.

De referentiepersoon, met wie hij de gezinshereniging vroeg betreft zijn neef / schoonbroer , voormeld.

Verzoeker kwam op 17/08/2018 via Palma de Mallorca de Schengen zone binnen met een visum type C afgeleverd door de Nederlandse autoriteiten, voor toerisme.

Art. 47,2 ° stelt als voorwaarden voor deze gezinshereniging met een ander familielid:

1. Ten laste zijn van de referentiepersoon en deel uitmaken van diens gezin
2. De documenten, die als bewijs worden aangevoerd moeten uitgaan van het land van herkomst of oorsprong . Bij gebreke hieraan kan het bewijs geleverd worden met elk passend middel.

Bij deze aanvragen werden de volgende stukken meegedeeld, ivm de samenwoning en de afhankelijkheid van verzoeker van de referentiepersoon in het land van herkomst :

- reispaspoort van Marokko
- bewijzen van geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker in 2017 en 2018
- geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene in België in de periode 2019 en 2020.
- Administratief attest dd 31/12/2020 waarin de lokale autoriteiten van Saka verklaren dat betrokkene binnen het arrondissement van Saka geen inkomsten had voor zijn vertrek uit Marokko dd 16/08/2018.
- "attestation de non-imposition a la TH-TSC" dd 15 en 18 januari 2021, afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten.

De motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht leggen aan de DVZ de verplichting op om rekening te houden met alle elementen/ documenten en bewijzen die werden meegedeeld door verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 — en art 62 Vw. — verplichten de DVZ om in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende wijze. Het afdoende karakter betekent dat de motivering pertinent moet zijn, duidelijk iets met de beslissing moet te maken hebben; dat ze draagkrachtig moet zijn; dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

Verzoeker moet in de beslissing die hem aanbelangt, de motieven kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, om met kennis van zaken te kunnen uitmaken of het aangewezen is om de beslissing met een annulatie beroep te bestrijden.

Inzake is de beslissing (bijlage 20) waartegen huidig beroep mbt tot de afhankelijkheidsrelatie van verzoeker met de referentiepersoon in het land van herkomst, gemotiveerd als volgt:

" uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt nog steeds niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,2° van de wet van 15/12/1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging "

Dit betreft louter een type motivering, die in elke zaak kan overgenomen worden.

De dienstige bewijsstukken die verzoeker meegedeelde worden gewoonweg niet als complementair, doch alleen als op zichzelf staande in de overweging meegenomen door de DVZ, ook al wordt het tegendeel beweert, oa .

De bewijzen van de geldstortingen door de referentiepersoon in de periode 2017 en 2018.

In deze periode verbleef verzoeker in Marokko en was hij dus financieel afhankelijk van deze geldstortingen van de referentiepersoon.

Verder heeft verzoeker, zoals gevraagd, attesten meegedeeld uitgaande van de Marokkaanse autoriteiten waaruit volgt dat hij geen inkomsten had; mn het attest van de lokale autoriteiten van Saka (MA) dd 31/12/2020, waaruit volgt dat hij geen inkomsten had in het arrondissement van SAKA voor zijn vertrek uit Marokko in 2018 dat moet samen gelezen worden met de "attestation de non-imposition a la TH-TSC dd 15 en 18 januari 2021 ; waarbij uit samenlezen van deze beide attesten volgt dat verzoeker geen inkomsten had en ook niet onderworpen was aan belastingen en derhalve op geen enkele wijze inkomsten had.

Verzoeker kan op basis van deze onzorgvuldige motivering, onmogelijk uitmaken of de beslissing met recht en rede genomen werd en of een zorgvuldige/juiste lezing van de aangebrachte elementen en documenten niet tot een andere beslissing zou geleid hebben.

De zorgvuldigheidsnorm legt uiteraard de verplichting op de inhoud van de meegedeelde documenten grondig te beoordelen.

Een grondige beoordeling ligt niet voor , minstens kan er niet uitgemaakt worden op basis van de typebeoordeling of de DVZ wel degelijk rekening hield met de meegedeelde documenten.

DVZ stelt in algemene bewoordingen " dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België , er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon "

DVZ blijft bij een algemene - niet verder uitgewerkte motivering — zodat verzoeker onmogelijk kan beoordelen waarom de door hem meegedeelde documenten onvoldoende waren / of welke documenten hij zou moeten meedelen , die wel voldoen aan de verwachtingen van DVZ.

De beslissing is onvoldoende gemotiveerd, werd onzorgvuldig genomen en is bijgevolg ook onredelijk te noemen.

Dit middel is gegrond.

2.2.2. Verzoeker viseert de conclusie in de eerste bestreden beslissing, met name dat *"Uit het geheel van de beschikbare gegevens [...] nog steeds niet [blijkt] dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."*

Hij betoogt dat dit een type-motivering betreft die in elke zaak kan worden genomen.

Zoals reeds aangegeven, stelt de Raad vast dat de geciteerde passage de conclusie is van het onderzoek van de aanvraag, en dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat ze voorafgaat door (i) een verwijzing naar de relevante wettelijke bepalingen, (ii) een opsomming van de stukken die reeds in het kader van vorige aanvragen werden ingediend en de verwijzing naar de beoordeling ervan in de eerder genomen bijlagen 20 en het feit dat verzoeker hiertegen geen beroep indiende en (iii) een opsomming van de bijkomende documenten die werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag en de beoordeling ervan. Verzoeker toont niet aan dat het geheel van de motieven niet zou tegemoet komen aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt verder dat de bewijsstukken die hij heeft voorgelegd niet als complementair, maar louter op zichzelf staand worden beoordeeld. Hij wijst erop dat de bewijzen van geldstortingen door de referentiepersoon in de periode 2017 en 2018 moet worden samengelezen met de attesten van de Marokkaanse overheid waaruit volgt dat hij geen inkomsten had in het arrondissement van Saka voor zijn vertrek uit Marokko in 2018 én met de "attestation de non-imposition" van 15 en 18 januari 2021, en dat uit het geheel volgt dat hij geen inkomsten had en ook niet was onderworpen aan belastingen.

De Raad stelt vast dat, met betrekking tot de geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan de betrokkene in de beslissing wordt verwezen naar een eerdere beslissing waarin deze reeds werden beoordeeld. Meer in het bijzonder betreft het de bijlage 20 van 3 januari 2020, waarin wordt vastgesteld dat deze stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de aanvraag gezinshereniging en dat niet blijkt dat verzoeker op deze bedragen aangewezen was om te voorzien in zijn levensonderhoud dan wel dat ze werden aangewend voor andere doeleinden. Zoals de verwerende partij terecht vaststelt in de bestreden beslissing, heeft verzoeker, die nochtans op 4 februari 2020 in kennis werd gesteld van deze beslissing, er geen beroep tegen ingediend. Evenmin brengt hij in het kader van zijn huidige beroep concrete argumenten bij waaruit zou blijken dat de door de verwerende partij hernomen motivering niet deugdelijk zou zijn.

Met betrekking tot de attesten van de Marokkaanse overheid waaruit blijkt dat hij geen inkomsten had voor zijn vertrek uit Marokko, heeft de verwerende partij in de huidige beslissing geoordeeld over een administratief attest van 31 december 2020 waarin de lokale autoriteiten van Saka verklaren dat hij binnen dit arrondissement geen inkomsten had én over twee *"attestations de non-imposition à la TH-TSC"* van 15 en 18 januari 2020. Over het eerste wordt gesteld dat het attest niet uitsluit dat verzoeker eventueel inkomsten had buiten Saka enerzijds, en dat de reizen die verzoeker ondernam in het bezit van een visum C niet op een situatie van afhankelijkheid van de referentiepersoon, noch op een situatie van behoefte in Marokko wijzen. Over de twee attesten inzake de belastingen van 15 en 18 januari

2021 heeft de verwerende partij gesteld dat zij zijn opgesteld op basis van een verklaring op eer van verzoeker enerzijds, en betrekking hebben op de situatie na zijn aankomst in België anderzijds, zodat deze attesten niet relevant zijn in het kader van de aanvraag. Ook met betrekking tot deze motieven voert verzoeker geen concrete argumenten aan om deze beoordeling als niet deugdelijk af te doen. Ze blijft derhalve onverminderd overeind.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat verzoeker noch de motieven zelf met concrete argumenten bevecht, noch op concrete wijze aangeeft hoe ze elk op zich of in hun onderlinge samenhang alsnog zouden kunnen leiden tot de conclusie dat ten onrechte werd geoordeeld dat hij nog steeds niet heeft aangetoond dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Verzoeker toont derhalve niet aan dat op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze zou zijn vastgesteld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

2.3.1. Het tweede middelonderdeel is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, en wordt als volgt ontwikkeld:

“Mbt het bevel om het grondgebied te verlaten

Daar de beslissing over de grond van de aanvraag op basis van art 47/1,2° nietig moet verklaard worden omwille van de hiervoor aangehaalde redenen, werd het bevel ten onrechte gegeven en dient het tevens vernietigd te worden.

Het bevel om het grondgebied te verlaten werd immers uitgevaardigd om reden dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker werd afgewezen en de AI van verzoeker als gevolg van deze beslissing moest ingetrokken worden.

Daarbij is het onredelijk om het bevel af te leveren om het grondgebied onmiddellijk te verlaten en zeker om geen termijn voor vertrek toe te staan.

Er kan in casu geen enkel risico op onderduiken weerhouden worden. Verzoeker heeft inderdaad al meerdere aanvragen gezinshereniging ingediend en dit juist om reden dat hij niet illegaal en ondergedoken wenst te verblijven in België.

Verzoeker heeft steeds zijn verblijfplaats meegedeeld.

Hij wenst integendeel zijn verblijfssituatie te regulariseren.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is niet verboden en kan ook niet aanzien worden als een misbruik van de bestaande procedures.

In haar opeenvolgende afwijzende beslissingen, stelde de overheid immers steeds dat bepaalde elementen en/of bewijzen ontbraken in het dossier; dan wel dat bepaalde voorwaarden voor de gezinshereniging niet afdoende werden bewezen.

Verzoeker heeft als gevolg daarvan steeds gepoogd om bijkomende bewijzen mee te delen in de hoop van zijn dossier zou goedgekeurd worden als hij de gevraagde ontbrekende documenten / bewijzen zou meedelen.

Om reden dat DVZ vaag blijft in haar richtlijnen en beoordelingen van de aanvragen , wordt aan de rechtszoekende telkens hoop gegeven en worden zij er als het ware toe aangezet om vervolgaanvragen in te dienen met bijkomende stukken , waarvan DVZ op zijn minst suggereerde dat ze ontbraken bij de vorige aanvra(a)gen.

Het komt de rechtszoekende uiteraard wel ten goede dat hij meerdere kansen krijgt om zijn rechten te waarborgen door hem de mogelijkheid te geven om zijn aanvragen bijkomend te motiveren.

Doch er is geen misbruik van recht te weerhouden in hoofde van verzoeker. Misbruik van recht moet immers inhouden dat men een recht of een bevoegdheid gebruikt voor een ander doel dan waarvoor dit is bedoeld, ofwel om een andere te schaden, waardoor de uitoefening onrechtmatig wordt.

Verzoeker diende de aanvragen in, uitsluitend om een verblijfsrecht te bekomen op basis van art. 47/1,2°. Zijn handelen is niet onrechtmatig; schade wordt niet aangetoond.

De beslissing om een bevel af te leveren om het grondgebied te verlaten zonder toekenning van enige termijn is ondeugdelijk gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond.”

2.3.2. Wat betreft verzoekers argument dat het bevel zou moeten worden vernietigd omdat de beslissing tot weigering van verblijf nietig moet worden verklaard, kan worden verwezen naar de beoordeling van het eerste middelonderdeel. De verwerende partij kon derhalve overgaan tot de intrekking van het attest van immatriculatie en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken.

Verzoeker voelt zich verder gegriefd door het feit dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd verleend. Hij betoogt in essentie dat hij al meerdere aanvragen tot gezinshereniging heeft ingediend precies omdat hij niet illegaal en ondergedoken in België wenst te verblijven, dat het niet verboden is om opeenvolgende aanvragen in te dienen en dat dit niet kan worden beschouwd als een misbruik van de bestaande procedures, dat hij altijd heeft getracht om bijkomende bewijzen mee te delen en dat hij steeds zijn verblijfplaats heeft meegedeeld.

De Raad stelt vast dat het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek *in casu* is gesteund op de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling laat toe om af te wijken van de standaardtermijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen wanneer er een risico is op onderduiken. *In casu* is vastgesteld dat verzoeker onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;

[...].”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar dit criterium (“6°”). Verzoeker betoogt weliswaar dat hij steeds nieuwe aanvragen heeft ingediend om zijn aanvragen beter te stofferen, maar dit argument doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel degelijk valt binnen het 6° criterium van de voormelde bepaling. Verder is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om in de gegeven omstandigheden te wijzen op misbruik van de procedure, temeer nu verzoeker niet alleen geen beroep indiende tegen de 4 beslissingen tot weigering van verblijf die aan de huidige vooraf zijn gegaan, en ook geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die werden afgeleverd op 3 januari 2020, 5 juni 2020 en 10 november 2020 maar ervoor opteerde om andermaal een –vijfde- gelijkaardige aanvraag in te dienen. Verzoekers argumentatie doet daaraan geen afbreuk. Immers, in de hiervoor geschetste omstandigheden kan inderdaad in alle redelijkheid worden aangenomen dat een vreemdeling die, nadat hij zich geconfronteerd ziet met een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten, geen beroep indient maar herhaaldelijk nieuwe aanvragen indient, zelfs al is dat wettelijk niet verboden, dat in hoofdzaak doet om zich in het bezit te zien gesteld van een nieuw attest van immatriculatie als verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen niet de finaliteit is van artikel 47/1 en verder van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middelonderdeel is niet gegrond.

2.4.1. Het derde middelonderdeel is gericht tegen het inreisverbod, en wordt uiteengezet als volgt:

“MBT het Inreisverbod — bijlage 13 sexies

Dit inreisverbod werd uitgevaardigd om reden dat :

- voor het vrijwillig vertrek aan verzoeker geen termijn werd toegestaan. Bij bevel om het grondgebied te verlaten van zelfde datum, 19/03/2021, en ter kennis gebracht met aangetekend schrijven dd 23/03/2021, werd inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan.

Het bevel om het grondgebied te verlaten waarop het inreisverbod steunt; dient echter vernietigd te worden om reden dat het, zoals hierboven gesteld, werd afgeleverd op basis van de beslissing (bijlage 20) van zelfde datum , die echter behept is met een gebrek in de formele motivering en bovendien ook op zich moet vernietigd worden om reden zoals hierboven vermeld.

Als gevolg hiervan dient ook het inreisverbod, als accessorium van de bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten, te worden vernietigd.

Het inreisverbod is gemotiveerd al volgt :

" Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in"

Deze motivering is zeer vaag; zo vaag dat verzoeker niet kan beoordelen waarom hem dit misbruik zou verweten worden; laat staan waarin het misbruik van procedure zou kunnen bestaan.

Indien DVZ misbruik van procedure inroept, draagt zij hiervan ook de bewijslast en dient ze aan te tonen

- waaruit het misbruik bestaat

- de schade die werd toegebracht

Zonder enige verdere duiding stellen dat verzoeker " de procedure aanwendt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in", kan bezwaarlijk als afdoende motivering aanzien worden.

Hierbij is niet duidelijk wat juist bedoeld wordt met " via een andere weg ... tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in "

Verzoeker maakt enkel gebruik van de mogelijkheden die de wet hem biedt en hij handelt juist met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning ; Zijn handelen is enkel en alleen daarop gericht; ook bij de zoveelste aanvraag. Men kan dit bezwaarlijk misbruik van procedure noemen; zeker nu niet verboden wordt om herhaalde verzoeken in te dienen.

Ivm het ingeroepen "misbruik van recht" is de beslissing onzorgvuldig en onredelijk gemotiveerd

Verzoeker beroept zich op art 8 EVRM. Hij woont samen met zijn zus en schoonbroer, van wie hij afhankelijk is. Is afhankelijkheidsrelatie voldoende aangetoond op basis van de samenwoning en het gebrek aan inkomsten in hoofd van verzoeker.

Het is bovendien niet - proportioneel om een voor het inreisverbod een termijn van 3 jaar op te leggen.

Verzoeker betekent geen gevaar voor de openbare orde;

Hij zal gedurende 3 jaar niet meer in staat zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Belgische samenleving heeft geen enkel voordeel bij het opleggen van dit inreisverbod van 3 jaar.

Er is wel een grote materiële en vooral een morele schade te weerhouden in hoofd van verzoeker; oa de scheiding van zijn familieleden - in de ruimere zin van art 8 EVRM - ; de moeilijke situatie waarin hij ,als alleenstaande zonder inkomsten - in Marokko te recht komt — art 3 EVRM.

Deze beslissing tot inreisverbod van 3 jaar is onvoldoende gemotiveerd en onredelijk.

Het middel is gegrond."

2.4.2. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)"

In de mate dat verzoeker van oordeel is dat het inreisverbod moet worden vernietigd omdat het eraan voorafgaande bevel om het grondgebied te verlaten moet worden vernietigd, kan worden verwezen naar de beoordeling van het tweede middelonderdeel waaruit blijkt dat het bevel overeind blijft.

Verder toont verzoeker niet aan dat hem geen inreisverbod kon worden opgelegd in het licht van de niet-betwiste vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering –*in casu* meerdere- niet werd uitgevoerd.

Zoals blijkt uit de hiervoor geciteerde bepaling moet de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar verzoeker ter zake betoogt dat de motivering in het inreisverbod vaag is omdat hij niet kan beoordelen waarom hem misbruik wordt verweten, kan ook worden verwezen naar hetgeen hierover werd gesteld bij de beoordeling van het tweede middelonderdeel. Dat het niet duidelijk is wat juist wordt bedoeld met *“via een andere weg tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in”*, zoals verzoeker betoogt, kan dan ook niet worden bijgetreden. Dat er sprake is van een onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of niet afdoende motivering, is dan ook niet aangetoond.

Verzoeker beroept zich verder op artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna : het EVRM). Hij stelt samen te wonen met zijn zus en schoonbroer, en dat de afhankelijkheidsrelatie ten aanzien van hen is aangetoond op basis van deze samenwoning en het gebrek aan inkomsten in zijn hoofd. Het is dan ook niet proportioneel om hem een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar tijdens dewelke hij niet meer in staat zal zijn om zijn familieleden in België en/of in Spanje te bezoeken, temeer nu hij geen gevaar betekent voor de openbare orde.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod wel degelijk rekening heeft gehouden met het feit dat hij in België samenwoont met de referentiepersoon, met name zijn schoonbroer, en zijn zus. Meer bepaald werd hierover het volgende gesteld:

“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar met toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin, d.i. de zgn. ruimere familieleden, worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming

van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Verzoeker moet dus een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn schoonbroer/neef aantonen, wil hij de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen genieten.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt de gezinsband van ruimere familieleden als volgt beschreven: *"Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen."*(§32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als *"andere familieleden van een burger van de Unie"*: *"de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie"*.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie, die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst *"ten laste"* te zijn van referentiepersoon, of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden en houdt dus een impliciete toetsing in aan het bedoelde artikel 8. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere gezinsleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat betrokkene in het land van herkomst ten laste was of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel is gebleken dat niet is aangetoond dat de beslissing tot weigering van verblijf niet deugdelijk zou zijn genomen.

Er werd dus niet aangetoond dat verzoeker reeds van voor zijn aankomst in België *"ten laste"* was van zijn schoonbroer/neef of toen al deel uitmaakte van diens gezin. Met een loutere verwijzing naar de huidige samenwoning en het feit dat hij thans geen inkomsten heeft, toont verzoeker niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. Verzoeker toont immers, zoals de verwerende partij terecht heeft gesteld, op geen enkele wijze aan dat hij, als gezonde jongeman, niet zelfstandig een leven zou kunnen opbouwen in Marokko zonder de nabijheid van de referentiepersoon.

Gezien het gebrek aan afdoende bewijs van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie met de referentiepersoon, kan de Raad het bestaan van een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie niet vaststellen. Aldus wordt het bestaan van een gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM niet aangetoond zodat verzoeker zich niet op deze bepaling kan beroepen.

Waar verzoeker nog betoogt dat in zijn hoofd een grote materiële en morele schade moet worden weerhouden omwille van de moeilijke situatie waarin hij als alleenstaande zonder inkomsten in Marokko terecht komt, en hij daaraan een schending van artikel 3 van het EVRM lijkt te verbinden, moet erop worden gewezen dat luidens deze bepaling *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze grief is onlosmakelijk verbonden met verzoekers verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten. Ze is op zich niet relevant ten aanzien van het inreisverbod. Dit inreisverbod gelast immers geen

uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied, maar houdt enkel in dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

In de mate dat de grief is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, moet worden vastgesteld dat, wie zich wenst te beroepen op artikel 3 van het EVRM, er blijk van moet geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling; hij moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin. In het licht van alle reeds hiervoor gedane vaststellingen kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoeker beweert, maar op geen enkele wijze aantoont, dat hij in Marokko in een situatie zal terechtkomen die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Tot slot moet worden vastgesteld dat verzoeker betoogt dat de duur van het inreisverbod niet proportioneel is, nu hij geen gevaar betekent voor de openbare orde en hij gedurende 3 jaar niet meer in staat zal zijn om zijn familieleden die legaal in België en / of in Spanje verblijven, te bezoeken.

De Raad kan op grond van deze argumentatie en in het licht van alles wat is voorafgegaan echter niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ondenkbaar zou zijn dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740). Verzoekers argument dat hij geen gevaar is voor de openbare orde doet daaraan geen afbreuk.

Het derde middelonderdeel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS